

גמ"ר 7031/03/15 - מדינת ישראל נגד דנילוב ארקדי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 7031-03-15 מדינת ישראל נ' ארקדי
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דנילוב ארקדי

הנאשמים

הכרעת דין

האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 12.03.14 בשעה 19:30 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב שמספרו 7143451 (להלן: "הרכב"), בכביש 5, ממערב למזרח, בנתיב הימני (להלן: "הכביש"), במהירות של 85-90 קמ"ש. במהלך נהיגתו בנתיב הימני בכיוון נסיעתו הגיע הנאשם לצומת גיתאי אבישר, צומת מרומזר (להלן: "הצומת"). הנאשם המשיך במהירות נסיעתו ולא האט, על אף הגיעו לצומת וכן על אף שאותה העת עמד אוטובוס בתחנה בצדו הימני של נתיב נסיעתו של הנאשם. אותה העת, חצתה הולכת הרגל הגברת חנה כהן ילידת 1941 (להלן: "המנוחה") כ-6.10 מטרים מהכביש, מצפון לדרום, ומשהגיעה לנתיב הימני בכביש פגע בה הנאשם עם חזית ימין של רכבו (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה, נפגעה המנוחה ונפטרה במקום.

על פי כתב האישום, אלה פרטי הרשלנות המיוחסים לנאשם לחלופין/אובמצטבר:

- א. לאהאטמהירותנסיעתובהגיעולצומתמרומזרסמוךלתחנתאוטובוס.
- ב. לאהבחיןבמנוחהחוצהאתהכביש/אולהבחיןבהבמועד.
- ג. לאבלסרכבובמועד/אולאבלסבכללעלמנתלמנועאתהתאונה.
- ד. לאנהגכפישנהגמןהיישובהיהנהגבנסיעותהעניין.

במעשיו האמורים לעיל, נהג הנאשם ברכב וגרם בנהיגתו הרשלנית למותה של המנוחה.

אותה העת, על פי כתב האישום, תנאי הכביש היו כדלקמן: כביש אספלט תקין ורטוב; כביש בין עירוני, מהירות מותרת

90 קמ"ש; שני נתיבים בכיוון נסיעת הנאשם, נתיב לפנייה שמאלה ואי תנועה משמאל בכיוון נסיעתו; מזג אוויר גשום, ראות טובה, הכביש מואר בתאורת רחוב, שדה ראייה בכיוון נסיעת הנאשם פתוח לפניו למרחק של 255 מטרים לפחות.

הכפירה

הנאשם כפר באישום בכללותו, במהירות הרשומה בסעיף 1, בשדה הראייה ובסעיפים 3,4,5,6,7. לגבי סעיף 5- הנאשם טוען שהמנוחה כנראה נפטרה מטיפול שקיבלה אחרי. הנאשם מודה בשאר סעיפי האישום.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו מספר עדים ואלו עיקרי הדברים:

1. **רס"מ כהן חגי**, בוחן תאונות דרכים (להלן: **ע"ת/4**), השתתף בניסוי קביעת מקדם חיכוך שנערך בצומת בכביש 505. ערך את דו"ח פעולה/זכ"ד **1/ת** ומדד את אורך הבלימה (המרחק בין נקודת הבלימה לנקודת העצירה). העד סיפר כי קיבל תדרוך מדני גאטומה (להלן: **ע"ת/7**) אשר ניהל את הניסוי וחילק תפקידים בניסוי וכי בוצעו מספר ניסויים ונתוני המדידות נרשמו על ידי **ע"ת/7**. העד שלל אפשרות של טעות בין המדידה שבוצעה על ידו לרישום על ידי **ע"ת/7** כי הם היו בסמוך אחד לשני והוא רואה מה נרשם.

2. **רס"מ דני גאטומה**, רכז הבוחנים במחלקת בוחנים שומרון (להלן: **ע"ת/7**) גבה את הודעת נהג תחת אזהרה (**ת/2**) סמוך למועד התאונה באמצעות שוטר שתרגם לנאשם, בסיום או לקראת סיום גביית העדות מהנאשם ערך את הסקיצה של הזירה על פי דברי הנאשם (ספק אם בנוכחות המתורגמן) בליל התאונה (**ת/3**) והוא והנאשם חתמו עליה.

העד סיפר כי הנאשם יודע עברית בסיסית כיון שהוא דיבר איתו בעברית בליל התאונה וגם אם המתורגמן לא היה נוכח בעת שחתם על הסקיצה, הוא הבין ויזואלית מה הוא רואה.

בנוגע **לת/2** סיפר כי לאחר שקיבל דיווח על התאונה, הגיע לזירה, לקח את הנאשם ללשכת התנועה, יחד עם השוטר אלכס וינו דובר רוסית על מנת שיתרגם. גבה את ההודעה תחת אזהרה, תוך שאומר לנאשם את תוכן החשד, השוטר תרגם לשפה הרוסית, הנאשם ענה ברוסית והשוטר תרגם לעברית והוא כתב את ההודעה בעברית. הנאשם סרב לחתום על ההודעה בטענה כי המתרגם "מהצד" של המשטרה וכי העדות לא הייתה כתובה ברוסית.

עוד סיפר העד כי התבקש לבצע בדיקה חיצונית של המנוחה וסי טי ללא נתיחה מהמכון לרפואה משפטית על מנת שיבצע את הבדיקות הבסיסיות וכי לאחר מכן לא הייתה להם התנגדות לשחרר את הגופה.

כמו כן, הוא גם העביר את התדריך לניסוי בהיבט הבטיחותי, רשם את המדידות על פי המדידה שביצע (**ת/5**) **ע"ת/4** במסגרת ביצוע ניסוי בלימה (**ת/4**) עם הרכב ועם רכב משטרה, על מנת לקבוע את מקדם החיכוך במקום ולאור העובדה שהתאונה קרתה ביום גשום, הביאו כבאית על מנת לשטוף את המקום כדי לדמות מי גשם. ערכו את הניסוי בכביש רטוב ויבש במהירות של 50 קמ"ש, תוך שהביאו שוטר מפעיל ממל"ז על מנת לבדוק את מהירות הרכב לפני הבלימה ולאחר מכן רשמו את המהירות ואת המרחק במטרים ממקום הבלימה (שבו יכול היה הנאשם לבלום אילו היה מבחין בהולכת הרגל) למקום העצירה. העד אינו זוכר אם היה מעורב בוחן נוסף במדידות.

המדידה נעשתה כאשר **ע"ת/7** וע"ת/4 עמדו בסמוך זה לזה ולידם השוטר מפעיל הממל"ז וכך הועברו המדידות בעל

פה.

3. רס"ר מתן קליש, בוחן תנועה באיו"ש(להלן: **ע"ת/2 או הבוחן**) ערך סקיצה (**ת/6**), תרשים (**ת/7**) באמצעותו הוגש לוח תצלומים (**ת/8**), דיסק תמונות (**ת/9**), מזכר ניסוי שדה ראיה מיום 13/3/14 (**ת/10**), ניסוי שדה ראיה 2 מיום 10/4/14 (**ת/11**), סקיצה שנערכה ע"ע"ת/14 (**ת/12**), דו"ח בוחן (**ת/13**), דו"ח פעולה ניסוי בלימה(**ת/14**), תוצאות ניסוי מקדם חיכוך (**ת/15**), דיסק ניסוי בלימה ומציאת מקדם חיכוך(**ת/16**), שחזור פגיעה בהולך רגל (בתחילת תגובה) מיום 1/4/14 (**ת/17** ו**ת/18**), שיחזור פגיעה בהולך רגל (בתחילה תגובה +זמן תגובה הפתעה) מיום 17/6/14 (**ת/19**), מזכר הסבר אי תיעוד ניסוי שדה ראיה (**ת/20**), גביית הודעת נהג תחת אזהרה מיום 13/4/14(**ת/21**), גבה הודעה מעת/14 (**ת/32**).

לגבי ת/12, הסביר העד את מסלול החצייה המתואר בתרשים ביחס לעדות של עד הראייה. כמו כן, נתן הסבר לגבי שני הניסויים שביצעו לגבי שדה הראייה, תוך פירוט תנאי התאונה והתאמתם לתנאי הניסוי ותוצאותיהם וסיפר כי, בניסוי הראשון התקבל מרחק של 180 מטרים בו ניתן לראות את הולך הרגל במלואו; הניסוי השני התקבל מרחק של 255.10 מטרים כאשר ההבדל בתוצאות הוא בשל קיום שני משתנים מהותיים: הלבוש של המנוחה, (שהותאם רק בניסוי השני, על מנת לדמות כמה שניתן את הולך הרגל בניסוי למנוחה), בניסוי הראשון הרכב היה עם שמשה מנופצת ללא מגב ואילו בניסוי השני שמשת הרכב הייתה תקינה בעת התאונה והמגבים עבדו, היה יום קייצי ולא הייתה שום הגבלה פיזית של שדה הראייה.

העד הסביר אופן ביצוע ניסוי הבלימה, בין היתר ציין כי הניסוי בוצע על כביש רטוב כביום התאונה ובכביש יבש, על מנת למצוא את מקדם החיכוך בכביש והתוצאה הייתה כי עבור הרכב שהיה מעורב בתאונה (בו הוחלפו הצמיגים מאז התאונה), התקבל מקדם חיכוך ממוצע של 0.97 המעיד על חיכוך גבוה מאוד, כאשר מקדם זה שיקף את איכות הכביש ומשפיע ישירות על איכות העצירה ובלימת הרכב, בהתחשב בכך שמדובר ברכב ובלמים תקינים. העד ציין כי יכולה להיות השפעה להחלפת הצמיגים בין התאונה לבין הניסוי, כך שעבור הרכב המשטרתי שאתו בוצע הניסוי התקבל מקדם חיכוך נמוך יותר כיוון ששם הצמיגים היו חדשים יותר. מקדם החיכוך הממוצע בין שני כלי הרכב שהתקבל היה 0.87.

עת/2 הסביר אופן ביצוע השחזור הראשון, ציין כי חצייה באלכסון מתרחק מאריך את מרחק השהייה של הולכת הרגל על הכביש ואילו ביצוע השחזור בקו ישר הינו לטובת הנהג כיוון שאז מדובר בחצייה קצרה יותר ובמקרה זה השתמשו בחצייה בקו ישר ולא אלכסונית למרות עדות עד הראייה שלא ניתן היה לקבוע את המקום המדויק של תחילת החצייה וירידה לכביש עד למציאת הגופה על הכביש והתקבל שמרחק החצייה של המנוחה היה 6.10.

באשר לחישוב זמן התגובה של הנהג, הסביר העד כי התחשב בעובדה שהיה לילה אך לא הוסיף אלמנט הפתעה כי הנאשם הכיר היטב את האזור, ידע שיש תחנת אוטובוס קרובה וראה אותה בעת התאונה, על בסיס כך קמה לו חובה על פי סעיפים 51, 52 לתקנות התעבורה, להאט את נסיעתו עד כדי עצירה. בנוסף, קבע העד כי המהירות הסבירה הינה 70 קמ"ש בהתאם לנסיבות האירוע ופרטי הזירה, אולם המהירות שיוחסה לרכב לצורך השחזור הייתה 90 קמ"ש (הגבוהה יותר מהטווח שניתן בעדות הנאשם 85-90 קמ"ש), וזאת לטובתו של הנהג כיוון שכל שהמהירות גבוהה יותר המרחק שהוא עובר בשנייה גדול יותר כך שהזמן שעומד לרשותו מתקצר.

ע"ת/2 העיד כי ביצע את השחזור הראשון (**ת/17**), עם מקדם חיכוך של 0.6, על מנת לבוא לקראת הנהג, את השחזור השני (**ת/18**) עם מקדם החיכוך היה 0.87 (הממוצע שנמצא בשחזור) ואת השחזור האחרון (**ת/19**) עם מקדם חיכוך של 0.7 (לפי הניסוי עם הרכב המשטרתי בכביש רטוב) ועם זמן תגובת הפתעה לבקשת הפרקליטות,

בשתי המהירות, 70 ו-90 קמ"ש ובשלושתם התאונה נמנעת.

בחקירתו הנגדית הסביר העד כי היו אנשים בזירה כגון כוחות הביטחון, מד"א ואזרחים שלא היה צורך בעדותם לגבי התרחשות התאונה עצמה כיוון שהנהג עצמו הסביר לגבי כיוון הנסיעה והיחיד שיכול לשפוך אור על מקום הימצאות המנוחה לאחר התאונה הוא נהג האמבולנס כפי שסימן בסקיצה.

לשאלת הסנגור מדוע השיחה עם השוטר אשמוז והתשאול של כל אחד אחר שתושאל על ידו לא תועדו, בנוסף לדו"ח הפעולה שלו, השיב העד כי אינו זוכר אם ישנו דו"ח פעולה שלו שצורף אך, ישנו דו"ח פעולה של השוטר אשמוז וזה מועבר אליו, כאשר דו"ח זה מעיד על מכלול הפעולות שבוצעו בזירה ואם יש דברים נוספים, הם מצוינים בדו"ח.

4. **רס"מ מוטי יחזקאל**, בוחן תאונות דרכים בעת שחזור התאונה (להלן: **ע"ת/9**) סיפר בעדותו על פעולותיו ואופן ביצוען. ביצע מדידה ביחד עם הבוחן בשחזור שבוצע ביום התאונה, אשר את תוצאותיהן מסר בעל פה לע"ת/7 שעמד על ידו, כלומר הוא מדד והתוצאה שהתקבלה נרשמה על ידי ע"ת/7. עוד ציין ע"ת/9 כי בוצעו מספר מדידות ומספר ניסויים ורשם פעולותיו במזכר שלו וכי כל רישום אחר נעשה על ידי האחרים.

5. **רס"מ יצחק אשמוז**, ראש משמרת באריאל (להלן: **ע"ת/17**) ערך דו"ח (ת/22). סיפר כי זיהה את הנאשם (בדיעבד ידע שזה הוא) עומד בתחנת האוטובוס מפוחד ולשאלתו, הנאשם מסר כי הוא פגע במנוחה וכי הוא לא ראה אותה והראה לו את הרכב שלו שעמד בשול הימני ואת הפגיעה, בתוכו היו עוד שתי נשים שסיפרו אותו הדבר והנאשם ציין שהן אמרו לו שהוא כנראה פגע במישהי ואז הוא עצר בצד. העד סיפר כי שוחח עם שתי הנשים שהיו ברכב שסיפרו, בין היתר, כי הולכת הרגל חצתה משמאל לימין.

עוד הוסיף העד כי אמנם לא ציין זאת בדו"ח, אך נאמר לו כשהגיע לזירה כי הרכב של הנאשם הוזז לשול הימני וכי לא זוכר שראה רכב טויוטה עומד במקום והוא בירר האם יש עדים לתאונה ולא היו כאלה. לשאלת הסנגור באיזו שפה תחקר את הנאשם השיב כי תחקר אותו בעברית וכי הוא ענה לו בעברית. עוד ציין העד כי לאחר הגעת הבוחן למקום, עסק פחות בחקירה ויותר בהכוונה.

6. **יוסי כהן**, בנה של המנוחה, (להלן: **ע"ת/15**), סיפר בעדותו כי היה אמור לאסוף את אמו באותו יום ממקום התאונה, היה מאחורי האוטובוס במרחק של 25 מטרים ממקום האירוע (לא הספיק לעבור את הצומת), ראה שהמנוחה מנסה לפנות שמאלה ואז ראה שהיא שרועה על הכביש, הרוגה. סיפר כי ראה את הנאשם, שאל אותו מי פגע בה והנאשם השיב כי אינו יודע ונעלם. לאחר מכן, אחד החיילים בזירה אמר לו מי הנהג הפוגע, הוא ניגש לנאשם לשאול אותו מה קרה ואשתו של הנאשם התנצלה ואמרה לו שהם רוצים להגיע ללוויה. העד הדגיש את ההלם וסערת הרגשות שהיה שרוי בהם בעת האירוע, כיוון שמדובר במוות פתאומי. ציין כי הנאשם כן מדבר עברית וכי הוא שמע אותו משוחח עם עורך דינו בעברית. כמו כן, ציין כי במשטרה ביקשו ממנו אישור לביצוע נתיחה והוא השיב כי מעוניין להתייעץ עם רב.

יש לציין, כי בעת עדותו ב"כ הנאשם טען כי דבריו לא מופיעים בעדות שמסר למשטרה, ב"כ המאשימה טען כי כמעט כל דבריו מתועדים וכי נמסרו לו פרטים נוספים בהן עודכנה ההגנה. העדות נמשכה בהחלטת ביהמ"ש תוך מתן אפשרות לצדדים לטעון למשקל העדות.

7. **צביקה מוזס**, קצין בוחנים במחוז ש"י, קצין בוחנים מרכז בעת התאונה (להלן: **ע"ת/1**) ערך מזכרים (ת/23 ות/24). סיפר כי היה ממונה על החקירה ואישר כל מה שבוצע, על הפעולות בהן לקח חלק במסגרת הניסויים

(מקדם החיכוך, שדה הראייה) השחזורים והחקירה, סיוע לבוחן בתחילה ואז הורה על פעולות נוספות כמו ניסוי שדה ראיה, תיאום בדיקת סי טי עם המכון לרפואה משפטית במטרה לקבל מידע לגבי אופן חציית המנוחה לפי השברים ובסוף המליץ להעברת התיק לפרקליטות, כי התאונה הייתה נמנעת. שלל אפשרות כי הפלסטיק והבקלית על הכביש לא היו קשורים לאירוע כי בוצעה התאמה.

סיפר כי פגש את הנהג בזירה, פירט לגבי ניסוי שדה הראייה שבוצע, לא זוכר שראה רכב טויוטה כסוף בזירה והסביר כי התאריך על דו"ח הבוחן לעיתים אינו תואם את מועד סיום כתיבת הדו"ח בשל תוספות, תיקונים וכד' ולא תמיד משנים את התאריך.

8. עבד אלראזק באסל אבי ג'מאל, עד ראיהנטרלי (להלן: **ע"ת/14**) מסר הודעה במשטרה בתאריך 21/3/14 (**ת/32**) באמצעות מתורגמן מחברת תרגום וכן סקיצה שנערכה על ידי ע"ת/2, בהנחייתו של ע"ת/14 (**ת/12**).

סיפר בעדותו כי ביום התאונה היה גשם קל, הכביש היה מואר, מכיר היטב את האזור, המתין שיאספו אותו בתחנת אוטובוס לכיוון קדומים, קלקיליה, ראה אישה יורדת מאוטובוס, זכר את לבושה, וחוצה את הכביש 10 מטרים משמאל למעבר החצייה, והוא הסתכל על האוטובוס שהגיע לתחנה. העד מסר כי ראה את המנוחה חוצה את "הכביש הראשון" במהירות, בריצה וישר (שם לא היו רכבים, לטענתו), ואז נטתה באלכסון על אי התנועה לכיוון האוטובוס שעמד בתחנה. ע"ת/14 לא ראה אותה בצורה מדויקת בשלב זה אך חושב שלאחר מכן הלכה באלכסון ואת החלק השני של הכביש לא ראה, אלא רק ראה שהיא הייתה על אי התנועה ואז היא עפה ימינה לכיוון האוטובוס בחלקו האחורי, לאחר הפגיעה של האוטו. כן ראה שני רכבים נוסעים במקביל אחד לשני (לא ידע לומר אם רכב הכסוף היה קדימה יותר ביחס לרכב הנאשם) כי היה להם אור ירוק, לכיוון תל אביב 20 מטרים אחרי הרמזור, הלבן מימין והכסוף משמאל, וכן ראה לאחר שדרסו את האישה ולא את הדריסה עצמה, לא שמע או ראה אורות בלימה בשני הרכבים אלא שמע רק את הפגיעה.

בחקירתו בבית משפט ע"ת/14 לא ידע לומר איזו מכונית פגעה במנוחה, אך אמר לבוחן שחושב שאחת מהם פגעה בה. לאחר הפגיעה, ניגש לעזור למנוחה, יחד עם נוספים שטיפלו בה ואסף את חפציה. ע"ת/14 ציין כי לא מכיר אף אחד מהמעורבים.

9. אלכס וינו, סייר בתחנת אריאל, (להלן: **ע"ת/18**). סיפר בעדותו כי בעת גביית העדות מהנאשם (**ת/2**) התבקש על ידי ע"ת/7 לתרגם מעברית לרוסית ולהיפך. ציין כי אינו מתורגמן מוסמך אך רוסית זו שפת האם שלו ועברית יודע ברמה של שפת אם, כך שתרגם מילה במילה מבלי לשנות את הנוסח. כמו כן יודע גם לכתוב ברוסית אולם לא עשה זאת כי איננו חוקר או בוחן ועשה מה שהתבקש. לשאלת הסנגור, ע"ת/18 הבהיר כי הוא נכח בכל פעולה היכן שנמצאת חתימתו, בין היתר לכל אורך חקירת הנהג בליל האירוע. לעניין הסקיצה (**ת/3**), אינו זוכר אם היה נוכח כשע"ת/7 ערך את הסקיצה.

10. גב' ולריה מלמוד, חברה של אשתו של הנאשם (להלן: **ע"ת/13**) סיפרה כי הנאשם בא לאסוף אותה ואת אשתו מרינה בשעות הערב, מזג האוויר היה גשום מאד והייתה רוח חזקה, הראות הייתה בסדר, הכביש היה מואר ורטוב מהגשם ומצב הכביש היה תקין, שתיהן ישבו במושב האחורי של הרכב, היא מימין ומרינה משמאל, עברו את הצומת באור ירוק, בתחנת האוטובוס מצד ימין היה אוטובוס לכיוון אריאל, נסעו בצד ימין, הנהג התעסק אך ורק בנהיגה, ופתאום ראתה צל שחור, זז משמאל לימין במהירות, שמעה בום, הזכוכית התפוצצה גם עליה מקדימה ומאחורה. היא לא הבחינה במה פגעו, לא יודעת לתת פרטים נוספים באשר לצל, לדעתה, הנאשם בלם שניות לפני הפגיעה, כך שמהרגע שראתה את הצל ועד לפגיעה עברו שניות. הם עצרו מספר

מטרים אחרי האוטובוס שהיה בתחנה, במרחק בין הגדר שמתחיל לבין התחנה. הם ירדו מהרכב והיא חשבה בהתחלה שהם פגעו ברכב כי הבחינה בפנס רכב. המנוחה שכבה על יד הגלגל הקדמי של האוטובוס, הם רצו להתקרב ואנשים שהיו במקום אמרו להם להתרחק.

ע"ת/13 לא ידעה באיזה מהירות נהג הנאשם אך, לטענתה הוא השתדל לנסוע לאט. לשאלת התביעה, מדוע הנאשם לא ראה את המנוחה, השיבה כי היא חושבת שהוא היה מרוכז בצד ימין כי אנשים יורדים שם מאוטובוס וחוצים את הכביש לשני הכיוונים.

ע"ת/13 ציינה כי היא לא הייתה מרוכזת בכביש כי שוחחה עם חברתה ולא ראתה את הולכת הרגל, היו רכבים נוספים שנסעו בכיוון שלהם, והיא שמה לב שהיה רכב לפניהם, לא זוכרת את צבעו, ראתה רק פנסים אדומים (בשל הגשם והרוח), לדעתה אורות ברקס, מקדימה, שלדעתה עמד, אך כשהם ירדו מהרכב הוא כבר לא היה, אולם לא ידעה לומר האם רכב זה נסע בנתיב השמאלי או נסע לפני הנאשם, אך היה קרוב אליהם כשהבחינה בו בעת שעצרו. עוד ציינה כי נסעו רכבים בנתיב השמאלי שחלפו יחד איתם והמשיכו לנסוע, אולם לא יודעת לומר היכן (במקביל, לפני או אחרי), אלא הבחינה בהם כשמרינה צעקה, כמה מטרים לפני שעצרו. יש לציין כי לשאלת הסנגור, ע"ת/13 העידה כי לדעתה הצל בא מגובה מסוים לרכב שלהם, היא ישבה מאחורי הכיסא הקדמי, אז הצל הגיע מכיוון של גובה אליה ולא מכיוון הכביש.

11. **טאהא עאטף**, נהג אוטובוס של חברת אפיקים בסניף שומרון (להלן: **ע"ת/12**). היה נהג באוטובוס שהיה בתחנה בעת התאונה, עצר מול תחנת האוטובוס כדי להוריד נוסעים, מזג האוויר היה גשום והיה ערפל, ראות לא קלה, לא זוכר אם היה חושך ממש, התאורה בכביש עבדה. סיפר כי בעודו עומד בתחנה שמע בום, הסתכל במראה השמאלית של הנהג וראה גופה ליד הגלגל הקדמי השמאלי של האוטובוס ולא ירד מהאוטובוס, הוא לא ראה את הפגיעה עצמה, אלא רק יודע שהולכת הרגל באה מהצד השני. העד לא ידע לומר האם היו עדים נוספים לתאונה אך לטענתו היו שם אזרחים וחיילים. לשאלת הסנגור האם ראה את הרכב הפוגע, השיב העד כי ברגע ששם לב לתאונה, ראה טנדר, אולי ברלינגו, שעצר בשוליים 20,30 מטרים לפניו.

הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

דו"ח בדיקה חיצונית שנערכה למנוחה במכון לרפואה משפטית, חוות דעת של ד"ר אבי זלן כולל בדיקת סי טי-
25/ת

דו"ח פעולה של ע"ת/5- **26/ת**

מזכר של העד שהשתתף בניסוי- **27/ת**

שימוע על פסילה מנהלית שערך ע"ת/7- **28/ת**

ע"ת/10 ערך את הממל"ז ואת ביצוע ניסוי הבלימה- **29/ת**

דו"ח פעולה של מתנדב אדריאן רוטמן שהשתתף בניסוי הבלימה- **30/ת**

אסופת מסמכים וחומרים הנוגעים לפטירת המנוחה כולל דו"ח פטירה- **31/ת**.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם, אשתו, איש מד"א ועד מומחה ואלו עיקרי הדברים:

מר ארקדי דנילוב (להלן: הנאשם) בחר להעיד וסיפר כי נסע בכביש 5 בנתיב הימני מבין שני הנתיבים, עבר באור ירוק את הצומת ומצד ימין אחרי הצומת עמד אוטובוס בתחנה. מזג האוויר היה גשום, הכביש רטוב וחלק, חשוך לפניו לא היה משהו שהפריע לנסיעתו ולראייה והמשיך לנסוע בזהירות, המגבים פעלו ורכבו היה במצב תקין, התאורה בכביש פעלה.

בשל קרבת האוטובוס לנתיב נסיעתו, התרכז אך ורק בנהיגה ולא היה משהו שהסיט את תשומת ליבו מהכביש. פתאום הרגיש מכה וראה צל, עצר בצד ימין, ירד מהרכב, ראה אנשים באוטובוס, רץ וראה בן אדם שוכב על הכביש. כלומר, רק בזמן המכה והפגיעה הוא הבחין בפגיעה עצמה. לא הבחין בכלום טרם הפגיעה ואינו יודע כיצד קרתה התאונה וברגע שזה קרה הוא חשב שמישהו זרק משהו. אשתו התקשרה לאמבולנס ולמשטרה.

הנאשם ציין כי מכיר את הצומת היטב, כי נסע בו יחסית הרבה, ואת תחנת האוטובוס ליד וכי מעבר החצייה היה לפני הצומת, לפני הרמזור, ואין מעבר חצייה לאחר הצומת והכביש פתוח לנסיעה. הנאשם מעריך כי המרחק בין הצומת המרומזר למקום הפגיעה הוא 40 מטרים, אולי יותר.

עוד ציין הנאשם כי לא יודע האם נסע במהירות המותרת במקום כפי שמסומן בתמרור, אלא שלא נסע מעבר למהירות המותרת בתמרור שהיא 85-90 קמ"ש והיה מודע לכך שאסור לנסוע מהר יותר ולכן, גם הוא נסע בנתיב הימני כי שאר הרכבים היו מהירים. הנאשם ציין כי לא ידע לומר לשוטר בזירת התאונה מה הייתה מהירותו והשוטר התעקש "נו כמה, נו בערך" ואחרי זה אמר לו שלא נסע מהר יותר מ-85-90 קמ"ש כיוון שלא היה לו זמן לראות את הספידומטר אלא הסתכל רק על הכביש וכי בחקירתו הראשונה ציין שלא נסע יותר מ-85-90 קמ"ש וזו הסיבה שלא חתם על החקירה הראשונה כי תרגם שוטר ולא מתורגמן והוא התעקש שרוצה לקרוא את החקירה ברוסית כי הוא לא ידע מה השוטר תרגם. עוד הבהיר הנאשם כי הבעיה שלו לא הייתה עם המתורגמן והעובדה שהוא שוטר ולא זאת הסיבה שהוא לא חתם על הדוח, אלא העובדה שהוא רצה לקרוא, לבחון את הטעויות, לתקן ולחתום.

לשאלת התביעה מדוע בפעם השנייה, חודש לאחר מכן, כן חתם על העדות, על אף שגם שם היה מתורגמן שוטר, ענה כי היה לו חשוב לציין כי אינו יודע מה הייתה המהירות שלו בזמן התאונה והוא חשב שהבעיה הייתה במהירות, כפי שטען בחקירתו הראשונה, וכל הזמן תירגמו לו וחזרו על 85-90 קמ"ש והוא אמר שאינו יודע. כאשר אשתו הקריאה לו ואמרה שכתוב "לא יותר מ-85-90 קמ"ש אז הוא חתם וגם אז היו לו ספקות.

הנאשם מסר כי אינו יודע מה הייתה מהירותו בעת התאונה אולם טוען כי הוא נסע לאט ולא בלם לפני הפגיעה במנוחה ואינו יודע להשיב מדוע לא הבחין בה. בנוסף, טען כי אינו זוכר שראה רכבים בנתיב השמאלי אך הבחין שהצל שראה בא מצד שמאל רק ברגע הפגיעה, ולכן, גם לא בלם בלימת חירום.

כמו כן, הנאשם ציין כי אינו יודע מה היה מסלולה של הולכת הרגל כיון שלא ראה אותה אלא הסתכל על הכביש וחיכה שהאוטובוס יצא מהתחנה אולם שלל אפשרות כי לא הסתכל על שאר הכביש ובפרט על הנתיב השמאלי.

הנאשם ציין כי מבין קצת עברית וכי בזירת התאונה ייתכן ששוחח עם אחד השוטרים (יצחק) אולי כמה מילים או שאלות פשוטות שלא שם לב אליהן, אינו מבין את כל המילים המקצועיות וזה קשה לו, יודע רק מילים פשוטות כמו נהג או נתיב וכי אכן אמר לו שהוא הנהג.

לשאלת התביעה האם נכונים דבריו של השוטר שמסר כי דיבר איתו בשיחה זו בעברית, השיב הנאשם כי אינו זוכר ואינו יודע וכי אם אמר מילים בעברית אלו היו מילים פשוטות. למיטב זכרונו לא שאלו אותו כלום לגבי התאונה בזירה מלבד

אם הוא הנהג ועל כך השיב בחיוב, אלא אמרו לו לשבת בניידת המשטרה.

לטענת התביעה שהנאשם יודע קצת עברית וכי ביום התאונה ידע לנהל שיחה בסיסית בעברית עם שוטר במקום השיב הנאשם בחיוב וציין כי עברו שנתיים מאז התאונה ולכן היה לו זמן ללמוד את השפה.

גב' מרינה דנילוב, אשתו של הנאשם, סיפרה בעדותה על המסלול אותו עשו ברכב מפתח תקווה עד לחציית הצומת. היא סיפרה כי היה מזג אוויר "לא סימפטי", גשום, בעלה לא רצה שתנהג, לכן הגיע לאסוף אותה ואת חברתה מהעבודה מפתח תקווה, הם המשיכו לכיוון אריאל, שם גרה החברה. עוד ציינה כי היא מכירה את בעלה והוא תמיד נזהר במזג אוויר כזה, זה כביש מהיר ולדבריה מותר לנסוע שם 100 קמ"ש.

הם נסעו בנתיב הימני, כאשר עם עברו את צומת גיטאי אבישר עמד אוטובוס, והיא אפילו לא הסתכלה על הכביש, היא וחברתה ישבו במושב האחורי ושוחחו, בעלה נהג, לא עישן, כיבה את הרדיו בתחילת הנסיעה כי זה הפריע להם, הוא לא שיחק עם הטלפון הנייד שלו כי היה גשום וחשוך וכד', בכוונה בעלה נצמד לנתיב הימני כדי לאפשר לרכבים בנתיב השמאלי לעבור אותם במהירות שהם בחרו ולא להפריע להם. ברגע שעברו את הצומת, פתאום, ראו צל שהגיע משמאל לימין ושמעו בום, היא ישבה בצד שמאל של הרכב לכן, הספיקה לראות את הצל ממש בקצה של הרכב מצד שמאל, ולדבריה, זה היה נראה כאילו עף עליהם משהו. היא הבינה שהם פגעו במשהו או במישהו.

סמואל נזריאנץ, מתחנת מד"א פתח תקווה, העיד כי אינו זוכר את המקרה כלל וכי זה היה לפני כשנתיים או אולי יותר.

מר משה וייסמן, (להלן: "המומחה") רכז בוחנים לשעבר ערך חוות דעת בנוגע לתאונה.

העדפירט בעדותו את הפעולות שביצע לצורך הכנתה של חוות הדעת כגון, קבלת תיק החקירה במלואו, כולל כתב האישום ופרוטוקולים של ביהמ"ש מהדין על פסילת רישיון הנהיגה בימ"ש זה, ביקור במקום התאונה עם הנאשם, אשתו ועורך הדין ביום 03/05/2015 בלילה (אחרי 20:00) כאשר התאורה פעלה, ערך סקיצה במקום התאונה, תחקר את הנאשם שם (הצליחו לשוחח בעברית, אשתו תרגמה מעט), ערך ניסוי שדה ראיה וצילם תמונות. על סמך כל אלו ערך חוות דעת בנוגע לתאונה והגיע למסקנה כי התאונה בלתי נמנעת וכי קיימים מחדלי חקירה וטעויות בחישובים.

- המומחה בדק שדה ראיה כפי שקבע הבוחן באופן שהעמיד רכב מסוג סוזוקי קסובר בנתיב הימני במרחק של 255.10 מ' ובמרחק של 182 מ' ממקום בו חצתה הולכת הרגל ועל פי התמונות שלקח לא ניתן להבחין כלל בהולכת הרגל חוצה משמאל לימין מכיוון אי תנועה בנוי(סע' 3-4 לחו"ד) .

- המומחה ערך ניסוי שדה ראיה (סע' 5-6 לחו"ד) עם רכב סוזוקי קסובר כאשר אף רכב לא נוסע בכביש ונעצר כאשר ניתן לראות את אי התנועה הבנוי מצד שמאל ביחס לנסיעת הנאשם וניתן לראות את הולכת רגל החוצה משמאל לימין מאי התנועה הבנוי ממרחק של 72.30 מ' ולא כפי שקבע הבוחן .

- המומחה טוען כי הבוחן ערך את ניסוי שדה ראיה במהירות של 20 קמ"ש ולא בהתאם לממצאים ולהודעתו של הנאשם כי נסע במהירות של 80-90 קמ"ש(עמ' 13 סי' 7 ו' לחו"ד)

לטענת המומחה להולכת רגל מוטלת חובת זהירות על פי תקנה 110 א' לתקנות התעבורה ומאחר ולא פעלה על פי דין התאונה קרתה באשמתה ומפנה להחלטת כב' השופטת רז לגבי פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם שם ציינה כי קיימת רשלנות תורמת ברמה גבוהה של הולכת הרגל אשר חצתה בכביש בינעירוני שלא במעבר חציה ואחרי צומת אליו נכנס הנאשם בחסות אור ירוק ברמזור.

- לטענת המומחה הבוחן פעל בניגוד להנחיות חקירת חשוד, כאשר ההודעה הייתה צריכה להיעשות בשפתו של הנאשם. קיימות טעויות במידות ובתרשים מופיעים נתונים שאינם מופיעים בסקיצה.
- לטענת המומחה הבוחן לא התייחס ולא עשה דבר עם המידע שמסר העד הניטראלי עבד אל ראזק באסם, שציין כי נסעו שני רכבים במקביל, אחד של הנאשם והשני בנתיב השמאלי מסוג טויוטה, הולכת הרגל עפה באוויר ולא יודע איזה רכב פגע בה.
- לטענת המומחה לא ניתן לשלול כי רכב מסוג טויוטה שנסע בנתיב השמאלי פגע לראשונה בהולכת הרגל שחצתה משמאל לימין בריצה שלא במעבר חציה, וכתוצאה מהמכה נזרקה ימינה לעבר רכב הנאשם שנסע בנתיב הימני ופגע בהולכת הרגל עם חזית צד ימין.
- הבוחן קליש וקצין הבוחנים צביקה מוזס אישרו כי באופן תיאורטי יש אפשרות שהרכב בנתיב השמאלי יפגע באיזשהי צורה בהולכת הרגל והיא תעוף לרכב המקביל של הנאשם בצד ימין.
- לטענת המומחה הבוחן ערך דוח בוחן בתאריך 02.04.2014 והוסיף נתונים לאחר מכן.
- לאחר שמעתי את עדותם של עדי התביעה וההגנה, התרשמתי מהופעתם בפניי, עיינתי במסמכים שהוגשו שוכנעתי מעל כל ספק סביר שהתביעה הוכיחה את יסודות העבירה המיוחסת לנאשם ואנמק:
- אין מחלוקת לגבי התרחשות התאונה ותוצאותיה, הזמן, המקום, הנהיגה, נתיב וכיוון נסיעתו של הנאשם, המהירות המרבית המותרת (90 קמ"ש), תנאי הדרך ומזג אוויר, קיומה של תחנת אוטובוס, שהולכת הרגל חצתה את הכביש שלא במעבר חציה משמאל לימין, הפגיעה בהולכת רגל.
- טענות עיקריות של הנאשם כי התאונה בלתי נמנעת, קיומם של מחדלי חקירה, טעויות בחישוב, רשלנות הולכת הרגל עד כדי אחריותה לתאונה והעדר אחריות מצד הנאשם לקרות התאונה.
- הבוחן (ע/ת 2) הגיע למסקנה שהנאשם יכול היה למנוע את התאונה וזאת לאחר שבחן את כל הממצאים שנאספו בזירת התאונה וחומר הראיות ולהלן מסקנותיו כפי שפורטו בדו"ח הבוחן (ת/13):
- רכב הנאשם נסע בכביש 5 מכיוון כללי מערב למזרח (ברקן לכיוון כללי אריאל).
- רכב הנאשם נסע בנתיב הימני מבין 2 נתיבים כאשר חוצה את הצומת המרומזרת באור ירוק על פי עדותו (ת/2, ש' 7).
- על פי חומר העדויות, קבע כי הולכת הרגל חצתה משמאל לימין באלכסון, מאחר ולא ניתן לקבוע את נקודת תחילת החציה ואת מקום האימפקט המדויק ביחס למסלול תנועת הרכב, לא ניתן לצורך השחזור להשתמש במרחק חציה אלכסוני ולכן, חושב מרחק חציה ישר לרוחב הכביש (מרחק חציה אלכסוני מאריך את משך החציה).
- מחומר הראיות עולה כי הנהג עובר לתאונה לא התאים את מהירות נסיעתו לתנאי הדרך, לא שם ליבו שהוא מתקרב לצומת מרומזר ותחנת אוטובוס, בה באותה העת שהה אוטובוס בקו שירות. בהתאם

- להוראות תקנה 52 (12) לתקנות התעבורה, רכב צריך להאט בהתקרבו לתחנת אוטובוס בה אוטובוס מעלה או מוריד נוסעים.
- על פי שחזור שבוצע במהירות של 90 קמ"ש (המהירות על פי עדות הנהג), התאונה נמנעת והנהג היה נעצר 26.53 מטרים לפני הולכת הרגל.
- בשחזור במהירות של 70 קמ"ש, המתאימה להערכת הבוחן לתנאי הדרך, התאונה נמנעת והרכב היה עוצר במרחק 47.23 מטרים לפני הולכת הרגל. חשוב לזכור כי בפועל הנהג לא הגיב כלל לחציית הולכת הרגל ולמעשה הגיב לראשונה רק לאחר הפגיעה.
- מצב הדרך והרכב אינם מהווים גורם לתאונה.
- לבקשת הפרקליטות בתאריך 17/6/14 ערך הבוחן שיחזור פגיעה בהולך רגל (בתחילה תגובה+זמן תגובה הפתעה) עם מקדם חיכוך 0.7 ובמהירות של 70 ו-90 קמ"ש והתוצאה הייתה כי התאונה נמנעת(ת/19).
- זה המקום להבהיר כי בשחזור הנ"ל במהירות של 90 קמ"ש נרשם בת/19 כי **התאונה בלתי נמנעת** אולם בחקירתו הבהיר הבוחן **"כנראה טעות הקלדה כי מדובר בתאונה נמנעת"** (עמ' 22 ש'10-1).
- מסקנות הבוחן התבססו בעיקר על הודעות הנאשם, הודעות הנוסעות ברכב, הודעתו של עד הראייה ע"ת/14, שיחזור התאונה, ניסוי שדה הראייה ושאר הממצאים בתיק.
- המומחה מטעם ההגנה ערער על אופן עבודתו של הבוחן ומסקנותיו והגיע למסקנה כי התאונה בלתי נמנעת ואלו טענות הבוחן.
- המומחה ערך שיחזור והגיע למסקנה כי התאונה בלתי נמנעת (סע' 10 לחו"ד). את השחזור ערך על פי הנתונים שקבע הבוחן למעט תיקון רוחב נתיב השמאלי ל-3.60 במקום 3.90 כפי שקבע הבוחן המשפיע על חציית הולכת רגל מ-6.10 מ' ל-5.80 מ' ומבלי להתייחס לעדותו של העד הניטרלי שרכב נוסע בנתיב השמאלי במקביל לרכב הפוגע ותוצאת השחזור הייתה כי גם במהירות הסבירה של 70 קמ"ש התאונה בלתי נמנעת.
- הבוחן פעל בניגוד להנחיות בעת חקירתו את הנאשם שלא בשפת האם שלו, לא הסריט את החקירה ולא רשם ביומן חקירות. נימק מדוע לא ניתן טכנית להסריט את החקירה. (ראה התייחסות ב"**גביית עדותו של הנאשם ושליטה בשפה עברית ומהירות נסיעתו**")
- לטענת המומחה בשני ניסויי שדה, הבוחן היה צריך להתייחס להודעתו של ע"ת/14 שמסר כי נסעו שני כלי רכב במקביל, בנתיב הימני רכב פורד (של הנאשם) ובנתיב השמאלי הטויוטה. לדבריו, אילו היו מתייחסים לרכב הנוסף בשחזורים, כמו גם בשחזור שביצע בעצמו במהירות של 70 קמ"ש, התאונה הייתה בלתי נמנעת. (ראה התייחסות ב"**הימצאות רכב אחר**")

- הבוחן שגה שביצע את ניסוי שדה הראייה במהירות של 20 קמ"ש, אלא היה צריך לבצעו בהתאם לממצאים ועל פי הודעת הנאשם כי נסע במהירות של 80-90 קמ"ש כי ככל שמהירות הנסיעה גבוהה יותר, כך קטנה זווית הראייה וקטן השטח ההיקפי הנראה. (ראה אתייחסות ב"ניסוי שדה ראייה").

גביית עדותו של הנאשם ושליטה בשפה עברית:

הנאשם מסר שלוש עדויות ביחס לתאונה, כאשר שתיים מהן נגבו במשטרה (ת/2 מיום 12/03/14 שעה 21:42, ת/21 מיום 13/04/14 שעה 09:23) עדותו בבית המשפט וכן גרסה שמסר למומחה מטעמו.

מהחומר שהובא בפני עולה כי הנאשם מדבר עברית, דיבר עברית בזירת התאונה ובהזדמנויות רבות.

כך מעדות המומחה מטעם ההגנה בחקירתו הנגדית, עמ' 108, ש' 24-30 לפרוטוקול:

ש: "אמרת קודם שיצאת לשטח עם הנהג ואמרת לו שגם תחקרת אותו, באיזה שפה שוחחתם?"

ת: "אשתו הייתה גם"

ש: "קודם לא אמרת לנו שאשתו לא הייתה"

ת: "אז אני מצטער. אשתו גם הייתה ותרגמה לנו את העדות. הוא גם מדבר עברית" (קו תחתון שלי: מ.כ.). אני הצלחתי להבין את מה שהוא דיבר איתי אבל גם אשתו הייתה"

ש: "והוא הצליח להבין את מה שאתה דיברת"

ת: "אשתו כמעט לא התערבה. אולי מילה פה מילה שם. הסתדרנו בעברית" (קו תחתון שלי: מ.כ.).

הנאשם עצמו מסר כדלקמן בחקירתו הנגדית, עמ' 79, ש' 22-26 לפרוטוקול:

ש: "אתה מבין קצת עברית סך הכל"

ת: "קצת מבין"

ש: "אתה דיברת עם שוטר במקום של התאונה. נכון?"

ת: "לא, אולי כמה מילים. אני מבין קצת בעבודה שלי אבל כל המילים המקצועיות זה קשה לי. אני לא מבין"

עמ' 80, ש' 27:

ש: "גם היום ראינו שסך הכל אתה יודע קצת עברית"

ת: "אחרי התאונה עברו שנתיים"

ש: "ביום התאונה ידעת גם עברית?"

ת: "כבר שנתיים אחרי התאונה היה זמן קצת ללמוד שפה"

ש: "אני מתרשם שביום התאונה ידעת לנהל שיחה בסיסית בעברית עם השוטר במקום"

ת: "כן."

עמ' 81, ש' 4-1:

ש: "אז אני אומר שיכולת לשים לב בחקירה עם המתרגם אם הוא מתרגם נכון או לא. אתה מסכים איתי?"

ת: "אני לא בטוח. אם אני אמרתי, ואני אמרתי שאני לא יודע שלוש פעמים והשוטר התעקש, נו כמה, נו בערך אז אני אמרתי, שאי אפשר לנסוע שם יותר."

כמו כן, בית המשפט העיר כי במהלך עדותו, הנאשם ענה על חלק מהשאלות ללא תרגום (עמ' 74, ש' 27).

2/ת בוצע באמצעות שוטר דובר רוסית ועברית ברמת שפת אם והסביר כיצד בוצע התרגום.

ההגנה לא ביקשה לפסול את הודעות הנאשם, והטענה היחידה שמעלה ההגנה היא לגבי המהירות שמסר הנאשם בת/2.

לביסוס הטענה מפנה ההגנה להעדר חתימתו של הנאשם על ת/2.

ב"כ הנאשם מעלה טענה באשר לאופן גביית ההודעה הראשונה של הנאשם (ת/2) שלא נגבתה בשפה הרוסית שהינה שפת האם שלו וההודעה לא תורגמה לרוסית ולא הוסרטה החקירה.

ע/ת/7, גובה ההודעה ת/2, מסר בעדותו כי גבה את ההודעה באמצעות שוטר שתרגם את השאלות משפה עברית לרוסית ואת התשובות של הנאשם מרוסית לעברית וההודעה נרשמה בעברית. בהודעה הראשונה הנאשם סירב לחתום עליה מאחר והיא הייתה כתובה בעברית והנאשם רצה לקרוא את עדותו ברוסית. הודעתו השנייה ת/21 נגבתה על ידי ע/ת/2 ותורגמה על ידי השוטר אלכס מנסבטוב, אותה הודעה כן נחתמה על ידי הנאשם וזאת, לטענת הנאשם, כי אשתו תרגמה לו את ההודעה.

עדותו של הנאשם בבית המשפט תורגמה על ידי מתורגמנית מטעם בית המשפט.

באשר לגרסה שמסר למומחה מטעמו, מסר המומחה כי הנאשם דיבר איתו בעברית עם תרגום קל של אשתו בעת הביקור בזירת התאונה.

מעיון בגרסאות הנאשם שנמסרו בתאריכים הנ"ל עולה כי טענתה היחידה של ההגנה מתייחסת להודעה הראשונה ולנתון המהירות בלבד. לאור נסיבות גביית ההודעות בליווי מתורגמן ותוכן ההודעות התואם את עדותו בבית משפט הנני קובעת כי הנאשם הבין היטב את אשר נשאל וכי הן ההודעות והן הסקיצה שנערכה בהנחייתו (ת/3) משקפות את אשר הבין ומסר הנאשם.

מהירות נסיעת

לעניין המהירות אתייחס להלן.

בהודעה הראשונה של הנאשם (ת/2) נרשם "נהגתי במהירות שלא יותר מ-85 עד 90 קמ"ש".

בהודעה השנייה (ת/21) מסר "אני לא זוכר שאמרתי שנסעתי במהירות 85-90 קמ"ש... אני אומר עוד פעם, אני נהגתי בנתיב הימני אשר היה פנוי ולא נסעתי מהר ואני לא יכול לציין את המהירות המדויקת".

המומחה ציין בחוות דעתו (עמ' 5 סע' 6) כי הנאשם לא זוכר שאמר שנסע במהירות 85-90 קמ"ש.

בעדותו בבית המשפט (עמ' 76 ש' 18-32) מסר הנאשם כי לא ידע לומר לשוטרי בזירת התאונה מה הייתה המהירות ואחרי זה אמר שלא נסע מהר יותר מ-85-90 קמ"ש כיוון שלא היה לו זמן לראות את הספידומטר וכי בחקירתו הראשונה ציין כי לא נסע יותר מ-85-90 קמ"ש.

הנני מקבלת את גרסתו של הנאשם שמסר בבית משפט התואמת את ת/2 כי לא ידע מהי מהירות נסיעתו, אולם לא הייתה יותר מ-85-90 קמ"ש. נתון זה נלקח בחשבון על ידי הבוחן כאשר הוא עשה שני שחזורים. האחד, במהירות של 90 קמ"ש שהינה המהירות המרבית המותרת והשני, של 70 קמ"ש שהינה המהירות שהבוחן קבע כמהירות סבירה לתנאי הדרך.

לגבי המהירות המרבית והמהירות המתאימה לתנאי הדרך לא מעלה ההגנה כל טענה ולא מצביעה על מהירות אחרת, על כן הנני מקבלת את קביעתו של הבוחן בעניין זה.

הימצאות רכב אחר

המומחה מטעם ההגנה טוען כי הבוחן לא לקח בחשבון הן בשחזור והן בניסוי שדה ראייה הימצאות של רכב אחר בנתיב השמאלי כפי שעולה מעדותו של ע"ת/14 שהינו העד הניטרלי.

אין בידי לקבל טענה זו של המומחה מטעם ההגנה.

בחנתי היטב את עדותו של עת/14 (ת/32). על פי הודעתו, הולכת הרגל חצתה את הכביש שלא במעבר חצייה 2 מטר מאחורי האוטובוס שעמד בתחנה, אז הגיעו 2 רכבים אחד כסוף טויוטה קורולה שנסע בנתיב השמאלי ואחד פורד קונטקט לבן בנתיב הימני, שני הרכבים נסעו במקביל **בערך** (הדגשה שלי: מ.כ.), אחד מהרכבים (לא יודע איזה) פגע בה והיא העפה 10 מטר בערך והגיעה עד לאמצע האוטובוס.

בנוגע לאופן חצייתה של הולכת הרגל, מסר עת/14 בת/32 כי את החצייה הראשונה שלה מכיוון השלט תן זכות קדימה לאי תנועה היא רצה ומאי התנועה לכיוון אוטובוס **לא ראה איך היא חצתה** (הדגשה שלי: מ.כ.), ראה אותה כשהיא עפה.

וכאשר התבקש לתאר שוב את אופן חצייתה מסר "לא ראיתי".

כך שע"ת/14 לא ראה את מיקום הרכבים עת חצתה הולכת הרגל את הנתיבים הרלוונטיים.

בסקיצה שנערכה על ידי ע"ת/2 על פי הנחיותיו של ע"ת/14, מיקם האחרון את הרכב הכסוף בנתיב השמאלי הרבה אחרי רכבו של הנאשם, על כן, גם אם אניח לטובתו של הנאשם שאכן היה רכב נוסף בצד שמאל הוא לא היה רלוונטי לתאונה כי הוא לא חסם את שדה הראייה, הן על פי עדותו של העד הניטרלי ע"ת/14 והן על פי עדותו של הנאשם, כפי שאפרט בהמשך.

יתרה מכך, הנאשם טען לאורך כל הדרך שהוא נהג בזהירות רבה, נסע בנתיב הימני, ידע על קיומו של תמרור המורה על המהירות המרבית.

אשתו של הנאשם ציינה שהנאשם כיבה את הרדיו בתחילת הנסיעה, לא עישן, לא שיחק עם הטלפון הנייד.

ע"ת/13 מסרה בעדותה **"הנהג התעסק אך ורק בנהיגה"**.

הנאשם מסר שהוא היה מרוכז בנהיגה ושום דבר לא הפריע לו בנהיגה וטען בעדותו בת/2:

"נהגתי בכביש הכביש היה פנוי" (עמ' 2, ש' 4).

"נזהרתי בגלל הכביש החלק והגשם, נהגתי בנתיב הימני" (עמ' 2, ש' 5).

"היה אור ירוק ברמזור, ואני המשכתי בנסיעה רצופה, נהגתי הדרך הייתה פנויה, ופתאום משהו ביצבץ מול העיניים, והרגשתי מכה, זה הופיע מצד שמאל בדיוק מול תחנת האוטובוס, היה אוטובוס בתחנה הוא היה עומד, מיד עצרתי בשול הימני" (עמ' 2, ש' 7-8).

"מזג אוויר גשום, הראות טובה, תאורת רחוב פועלת, המגבים פעלו והיו תקינים. שום דבר לא הפריע לראייה" (עמ' 2, ש' 14-15).

"כביש אספלט, נקי, תקין ורטוב ממי גשם, הכביש היה חלק בגלל הגשם..." (עמ' 2, ש' 17).

"נהגתי עם אורות נמוכים" (עמ' 2, ש' 21).

בעמ' 2, ש' 22-26:

ש: "האם לפניך או מאחוריך נסעו רכבים?"

ת: "לפני אני לא זוכר, אם היו קרובים הייתי רואה, מאחורי היו רכבים"

ש: האם בנתיב השמאלי נסעו רכבים?"

ת: "האמת אני לא זוכר, אבל כשעצרתי ויצאתי החוצה עברו רכבים בנתיב השמאלי, אחרי שהרגשתי את המכה לא היה לי זמן להסתכל לצדדים"

"אני לא זוכר בדיוק אני חושב שאני באופן אוטומטי מוריד את המהירות, לא ראיתי כל סכנה, והדרך הייתה פנויה" (עמ' 3, ש' 51-52)

בת/21 מסר הנאשם:

"לא עסקתי בכלום, רק נהגתי ללא הפרעות, ואין לי הסבר למה לא זיהיתי את הולכת הרגל" (עמ' 2, ש' 16).

"לא ראיתי את הולכת הרגל ובגלל זה לא הפעלתי בלימת חירום" (עמ' 3, ש' 52).

"אין לי הסבר למה לא בלמתי בלימת חירום" (עמ' 3, ש' 57).

בעדותו בבית משפט מסר הנאשם:

"לפניי לא היו מפריעים ואני המשכתי בנהיגתי" (עמ' 74, ש' 9).

"אני מכיר את הצומת נסעתי שם לאריאל הרבה פעמים" (עמ' 74, ש' 14, 15).

"אני המשכתי בנסיעה בזהירות, אני כל הזמן נוסע בזהירות" (עמ' 75, ש' 24).

הנאשם הכחיש שראה רכבים בנתיב השמאלי (עמ' 78, ש' 19, 20).

בעמ' 79, ש' 16 עד 21 לפרוטוקול מסר :

ש: "ואתה לא יכול לומר דבר שהפריע לך לראות את הולכת הרגל שהולכת את כל המרחק הזה?"

ת: "כן, אני הסתכלתי על הכביש וחיכיתי שהאוטובוס יצא מהתחנה ולא ראיתי"

ש: "יכול להיות שהסתכלת על האוטובוס ולא ראית מה קורה בשאר הכביש"

ת: "לא. קודם כל אני רואה את הכביש".

ש: "אז לא קרה שרק הסתכלת לאוטובוס ופספסת מה קורה בנתיב השמאלי?"

ת: "לא".

זאת ועוד, בסקיצה (ת/3) שנערכה על ידי עת/7 על פי דברי הנאשם וחתומה על ידי הנאשם לא מופיע אף רכב בצד שמאל שהפריע לשדה הראייה של הנאשם או כל הפרעה אחרת מצד שמאל.

לאורך כל הדרך, טען הנאשם כי היה מרוכז בנהיגה, הסתכל על הכביש, דבר לא הפריע לו, לא היו רכבים קרובים לפניו, הכחיש שפספס מה קורה בנתיב השמאלי ולא טען שבצד שמאל היה רכב או דבר אחר שחסם את שדה הראייה שלו.

עדותו של הנאשם לא משאירה שום ספק שדבר לא הפריע לו לראות את הכביש ולכן, טענת המומחה ששדה הראייה של הנאשם מצד שמאל היה מוסתר על ידי רכב ולכן לא הבחין בהולכת הרגל, אין לה על מה להסתמך עובדתית.

עת/2 בתשובה לשאלת הסנגור הסביר בחקירתו, כי בשחזור שבוצע לא התייחס לסוגיית שני כלי הרכב שהיו שם במקביל

על פי עדותו של העד לתאונה עבד אל ראזק באסל (עת/14), כי בבירור מולו הוא לא ידע היכן למקמו בניסוי וגם כי בעדות הנהג והנוסעות לא עלה נושא הרכב שהיה לפניו או במקביל, בהתאמה.

עוד ציין עת/2, כי לרכבים אלה לא אמורה להיות השפעה על שדה הראייה של הנאשם בנתיב הימני, בהנחה כי הרכב מקביל, תוואי השטח ישר כך שגם אם היה רכב במקביל משמאל, זה לא היה משפיע על שדה הראייה של הנאשם אלא רק מה שנמצא מלפנים ועל כך לא הייתה כל עדות נאשם.

לשאלת הסנגור, מדוע לא התייחס בדו"ח הבוחן לעדותו של עת/14 אשר מסר כי לא ידע איזה מהרכבים פגע במנוחה, השיב כי בזירה נמצא הרכב הפוגע, הנהג עצמו העיד כי פגע בדמות, לא היו פרטים או דבר מה נוסף לגבי הרכב הנוסף.

לשאלת הסנגור, האם ישנה אפשרות, כי הרכב הנוסף (הטויוטה) בנתיב השמאלי פגע ראשית במנוחה פגיעה קלה ביותר וכתוצאה מכך היא הועפה לכיוון רכב הנאשם ובכלל, השיב כי באופן כללי ותיאורטי זה ייתכן אולם בנסיבות המקרה דן סביר להניח שלא כי מדובר בקו פגיעה אנכי, בין מכסה המנוע לשמשה, כלומר הממצאים והנזקים במקרה זה מעידים על כך כי הייתה פגיעה בהולך רגל שעמד בזמן הפגיעה במצב מאונך. כמו כן, לא נמצא שום סימן בזירה ביום התאונה שמעיד על פגיעת רכב נוסף ולא ניתן לקבוע כי הרכב הטויוטה השמאלי יפגע אפילו פגיעה קלה ולא יגרם לו נזק. מה גם שלאור עדותו של הנאשם שלטענתו נשא עיניו כל העת לכביש וטען שלא היה שום רכב לפניו.

לשאלת הסנגור, מדוע לא ניסה למצוא את הרכב קורולה כסופה כפי שעושים, בתאונות פגע וברח, בפנייה לתקשורת, לעדים וכד', השיב עת/2 כי אין שום ממצא אליו יוכל להתייחס על מנת למצוא את הרכב כיוון שעת/14 לא ידע למסור מידע נוסף מעבר לסוג הרכב וצבעו.

עת/1 גם התייחס בעדותו לעדותו של עת/14 לגבי רכב הטויוטה הכסוף בנתיב השמאלי והיעדר ההתייחסות אליו בניסוי שדה הראייה, ציין כי עדותו של עת/14 פחות משמעותית הן משום שהנאשם עצמו לא התייחס לרכב נוסף ועדותו משמעותית הרבה יותר והן כי עת/14 עמד בכלל בצד השני של הצומת.

בנוסף, אם עת/14 ציין כי הרכבים נסעו במקביל ואין בכך השפעה מבחינת ניסוי שדה הראייה ובכל מקרה הגרסאות שהתקבלו לא תמכו בכך ולכן גם לא ניסו למצוא את אותו רכב כסוף בשל מופרכות הטיעון.

לשאלת הסנגור באשר לתרחיש שבו המנוחה נפגעה מרכב אחר והועפה לרכבו של הנאשם, השיב עת/1 כי היפותטית הדבר אפשרי אך לא בתאונה הזאת, הוא שלל את התיזה וציין כי הדבר בלתי אפשרי על פי סימני הנזק שכן הממצאים הם חד משמעיים של הולכת רגל שנפגעה בעת שעמדה על שתי רגליה.

אוסף כי, על פי העדויות נשמע בום אחד בלבד המעיד על פגיעה אחת ולא שתיים.

ההסברים שמסר הבוחן מקצועיים, סבירים, מתישבים עם עדותם של העדים, עומדים במבחן ההיגיון ובקנה אחד עם נסיבות המקרה.

על כן, הנני קובעת עובדתית כי דבר לא הפריע לשדה הראייה של הנאשם, וכי הנאשמת נפגעה פגיעה אחת בלבד מרכבו של הנאשם.

ניסויי שדה הראייה

כפי שצוין לעיל נערכו שני ניסויי שדה ראיה על יד הבוחן מתן קליש (עת/2).

הניסוי הראשון נערך בתאריך 12/03/14, שעה 21:30 (ת/10), הניסוי בוצע בנתיב הימני קיצוני כפי שמסר הנאשם והנוסעות ברכב, בעזרת הרכב הפוגע, בזמן גשם קל בכביש רטוב מגשם, השמשה הייתה רטובה מגשם ללא ניגוב מגבים עקב חוסר במגב ימני, מתנדב זק"א שדימה את הולכת הרגל לבש חרמונית כהה צה"לית, המתנדב הועמד על אי התנועה הרחב אשר נמצא במרכז הכביש בין נתיב הנסיעה ובאזור המקביל בו נמצאו שברי פלסטיק השייכים לחזית הרכב באזור מפרץ תחנת אוטובוס (אזור פגיעה בהולכת הרגל) והבוחן ביקש מהולך רגל לבצע חציית כביש לכיוון תחנת האוטובוס משמאל לימין בכיוון הגעת הרכב הפוגע. הניסוי התחיל במהירות של 20 קמ"ש בכביש 5 מק"מ 34 לכיוון אריאל, ממקום בו לא ניתן לראות את התנועה ולא את הולך רגל וברגע שהולך הרגל נגלה לעיניו, עצר מיד את הרכב והתחיל למדוד את המרחק ובתום המדידה נמצא מרחק של 180 מטר בו ניתן לראות הולך רגל בתנועה לימין.

הניסוי השני נערך בתאריך 09/04/14, שעה 20:30 (ת/11), בוצע עם מתנדבת שדיממה את הולכת הרגל ולבשה חולצה בצבע כתום זהה לחולצה שלבשה המנוחה והעמיד אותה באי תנועה במקום בו עמדה הולכת הרגל על פי הצבעת עד ראיה. הפעם הניסוי בוצע ברכב משטרתי סיטרואן ברלינגו (שדומה לרכב הפוגע), ביום קיצי ללא גשם ותאורת הכביש הייתה תקינה. הניסוי גם שם התחיל את הנסיעה ב-20 קמ"ש וניתן היה לראות את הולכת הרגל במרחק של 255.10 מטרים.

המומחה מטעם ההגנה טוען שהיה צריך לבצע את הניסויים במהירות שבה נסע הנאשם בעת התאונה, 90 קמ"ש. בעניין זה התייחס עת/1 בעדותו (עמ' 54, ש' 15-20) ומסר כי אין משמעות למהירות בה מבצעים את הניסוי ומרחק הראיה לא משתנה אלא עשוי להשתנות מרחק הציפייה.

המומחה ציין בחוו"ד כי עמד במרחק של 182 ו-255.10 מטרים, צילם ולא ראה כלום (מפנה לתמונות בחוו"ד).

כמו כן המומחה טוען כי ביצע ניסוי שדה ראיה והגיע לתוצאה אחרת. הניסוי בוצע עם רכב המומחה מסוג סוזוקי קסובר, כאשר אף רכב לא נוסע בכביש, לדבריו. המומחה עצר את הרכב כאשר ניתן לראות את אי התנועה הבנוי מצד שמאל ביחס לנסיעת הנאשם. לדבריו, על פי הניסוי שערך, ניתן לראות הולכת רגל החוצה משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשם מאי התנועה הבנוי ממרחק של 72.30 מטרים (נ/2, עמ' 9, סעיפים 5-6).

הנני דוחה את הניסוי שערך המומחה משני טעמים: האחד, לא מצוין בנ/2 היכן מיקם המומחה את הולך הרגל המדמה בעת ביצוע הניסוי, נתון שהוא קריטי למרחק המתקבל בניסוי שדה הראיה; השני, המומחה טען כי מהמרחקים שנקבעו בניסויי שדה הראיה שביצע הבוחן המשטרתי, 182 ו-255.10 מטרים, לא ניתן היה להבחין בהולך הרגל המדמה וצירף תמונה על כך, אולם, גם מהמרחק שקבע המומחה לא רואים דמות כלשהי בתמונה, כיוון שלא ברור מהתמונות המטושטשות שצירף היכן מתגלה הולך הרגל המדמה.

בחקירתו הנגדית, נשאל המומחה באשר לחוזר שנערך על ידי אגף התנועה הארצית על ידי קצין הבוחנים הארצי משנת 2008, לפיו המהירות שנערכת בניסוי שדה ראיה אינה משנה לעניין ההבחנה בהולך הרגל. לכך השיב המומחה כי אינו מכיר זאת וכי בשנת 2007 עזב את תפקידו כבוחן.

המומחה לא מתן כל הסבר מדוע בניסוי שדה ראיה צריך לנסוע במהירות שנסע הנאשם, לא הפנה לנהלים, לא צירף ספרות מקצועית התומכת בטענתו ועושה רושם שעל אף הטענות הרבות שמעלה בעניין עמידה בנהלים הוא כלל לא

מעודכן בנהלים .

לעומתו עדי התביעה מסרו הסבר סביר והגיוני.

מקבלת אני את הניסוי שדה ראיה שביצע הבוחן המשטרתי והתוצאות אליהן הגיע מאחר וניכר כי נערך במקצועיות, הסתמך על כלל הממצאים בתיק החקירה וכן על ניסויים על מנת לבסס את מסקנותיו, תוך שביצע חישובים רלבנטיים ואף, השתמש בנתונים לטובת הנאשם.

ניסוי בלימה וקביעת מקדם החיכוך

ניסוי הבלימה נערך בתאריך 29/05/14, שעה 10:00 (ת/14). הניסוי נערך בכביש 5 ממערב למזרח צומת גיתאי אבישר, עם הרכב הפוגע ורכב סיטראן ברלינגו משטרתי, כאשר הניסוי בוצע במתווים הבאים: בכביש היבש בוצעו 2 ניסויים, אחד בכל רכב; בכביש הרטוב בוצעו 4 ניסויים (גם הצמיגים הורטבו בחלק זה), כאשר 3 נערכו ברכב הפוגע ו-1 עם הרכב המשטרתי. הנסיעה הייתה במהירות קבועה של כ-50 קמ"ש, מרכז הצומת סומנה כקו תחילת הבלימה ומשם נמדד מרחק הבלימה (התקבלו מרחקים שונים הנעים בין 7.4 מטרים ל-13.9 מטרים) ומרחק העצירה.

בדיקת מקדם החיכוך (ת/15) נערכה באותו מתווה של ניסוי הבלימה ובהסתמך על מרחקי הבלימה שהתקבלו. לא התקבל שוני בין כביש יבש ורטוב אך, באופן מובהק התקבלו מקדמי חיכוך גבוהים בניסוי עם הרכב הפוגע, בו הותקנו צמיגים חדשים. לאור זאת, נקבע מקדם חיכוך ממוצע של 0.87 שהינו מקדם גבוה יחסית.

חשוב לציין כי הנאשם לא בלם, אלא לאחר הפגיעה, כך על פי הודעותיו הראשונה והשנייה ועדותו בבית המשפט (ת/2, עמ' 3, ש' 40-42, 7-10; ת/21, עמ' 2, ש' 22-25, 47-52; עמ' 75, ש' 9-4, עמ' 78, ש' 25-28 לפרוטוקול). משום כך, אין זה רלבנטי כיוון שאין מחלוקת על העובדה כי הנאשם לא בלם, אלא רק לאחר הפגיעה במנוחה, אף שניסוי הבלימה מעיד על מקדם חיכוך יחסית גבוה ולכן, עולה ממנו שאילו בלם הנהג בזמן יכול היה להימנע מפגיעה.

שיחזור פגיעה בהולך רגל

השחזור הראשון נערך בתאריך 01/04/14, בתחילת תגובה (ת/17, ת/18). נקבע מרחק חצייה של 6.10 מטרים, מהירות חצייה של הולכת הרגל של 1.66 מ' לשנייה, זמן תגובה של הנהג 1.15 שניות (רגיל+לילה), מקדם חיכוך 0.87 ובמהירויות של 90 קמ"ש (המהירות המירבית המותרת) ו-70 קמ"ש (המהירות הסבירה בנסיבות העניין כפי שנקבעה על ידי הבוחן המשטרתי). **בשתי המהירויות נקבע כי התאונה נמנעת** (הדגשה שלי:מ.כ.).

השחזור השני נערך בתאריך 17/06/14 לבקשת הפרקליטות (ת/24), בתחילת תגובה + זמן תגובה הפתעה (ת/19). זמן תגובה הפתעה הוסף לשחזור הנוסף, עם מקדם חיכוך של 0.6 (התוצאה הנמוכה ביותר שחושבה בניסוי הבלימה בכביש יבש עם הרכב הברלינגו המשטרתי).

בשתי המהירויות, 90 קמ"ש ו-70 קמ"ש, נקבע כי התאונה נמנעת (הדגשה שלי: מ.כ.).

חשוב לציין כי בת/19 טעות הקלדה וכוונת הבוחן הייתה שהתאונה נמנעת ולא בלתי נמנעת, כפי שנכתב בטעות (עמ' 22, ש' 7-10).

מעיון בת/19 ובמהירות של 90 קמ"ש עולה כי התאונה נמנעת אף בזמן איחור תגובה קצר של הנהג. יחד עם זאת, עדיין מדובר בתאונה נמנעת הן על פי החישובים והן על פי חובת הזהירות המוטלת על הנאשם וקרבת תחנת אוטובוס, וכאשר עומד במקום אוטובוס.

כמו כן, על פי עדותו של הבוחן עולה כי לכל אורך הטיפול בתיק, נלקחו נתונים לטובת הנאשם, כך לגבי חצייה של הולכת הרגל בקו ישר ולא באלכסון, מהירות של 70 קמ"ש ו-90 קמ"ש, שעת לילה, שדה הראייה, שמשה רטובה ללא ניגוב מגבים, הולך רגל מדמה בלבוש כהה הולכת רגל מדמה בלבוש המנוחה, מקדם חיכוך של 0.6 ו-0.87, הכביש עצמו (שיפוע חיובי בכביש שלא הוכנס לחישובים ובהינתן כל אלה, עדיין נקבע כי התאונה הייתה נמנעת. הבוחן טען כי במקרה הזה מדובר בנהג שלא הבחין בהולכת הרגל אלא רק לאחר הפגיעה ואז הוא בלם. כלומר, על פי מכלול הנתונים והממצאים והעדויות בזירת התאונה קבע עת/2 כי התאונה נמנעת.

לא נשמט מעיוני שבחוות דעת המומחה ציין כי ערך שחזור והגיע למסקנה כי התאונה בלתי נמנעת (סע' 10 לחו"ד). את השחזור ערך על פי הנתונים שקבע הבוחן למעט תיקון רוחב נתיב השמאלי ל-3.60 במקום 3.90 כפי שקבע הבוחן המשפיע על חציית הולכת רגל מ-6.10 מ' ל-5.80 מ' ומבלי להתייחס לעדותו של העד הניטרלי שרכב נוסע בנתיב השמאלי במקביל לרכב הפוגע ותוצאת השחזור הייתה כי גם במהירות הסבירה של 70 קמ"ש התאונה בלתי נמנעת.

יחד עם זאת, הוא הגיע לתוצאה הזו לאחר שתיקן את רוחב הנתיב השמאלי מ-3.90 מ' כפי שקבע הבוחן ל-3.60 מ' על פי המדידה שהוא ערך.

בשים לב לתאריך ביקור הבוחן במקום אין לשלול אפשרות של שינויים בשטח והמומחה לא התייחס כלל למדידה של הנתיב בתאריך התאונה.

על כן, הנני דוחה את השחזור שערך המומחה.

לאחר שבחנתי כל הנתונים הנ"ל מצאתי לקבל מסקנות הבוחן כי התאונה הייתה נמנעת. מסקנותיו מבוססות היטב מבחינה עובדתית ומקצועית.

מחדלי חקירה

לטענת הבוחן פעל בניגוד להנחיות בעת איסוף הממצאים ועריכת הסקיצה בכך שהחסיר פרטים בדרך ומצבה, לא ציין שמדובר בצומת מרומזר עם מעברי חצייה, המהירות המותרת במקום, כמה נתיבים יש בכיוון נסיעת הנאשם. לא ציין מהי מהות הנזק שנגרם אלא ציין רק את מוקד הנזק צד ימין.

הבוחן החסיר פרטים בפרטי הממצאים בזירה, ציין שברי פלסטיק מחזית הרכב אך לא ציין איזה שברי פלסטיק ומהיכן השברים.

בסקיצה מופיעים שלוש פעמים שברי פלסטיק מחזית הרכב ואילו בתרשים מופיעים רק פעמיים.

הבוחן לא ציין בסקיצה כי ערך התאמת נזקים בין חלקי הפלסטיק לרכב הנאשם ואין תיעוד בכתב על כך בתיק החקירה, ואין דוח תפיסת שברי הפלסטיק כמוצג.

תמונה בעיני טענות הבוחן באשר להעדר פרטים בעניין ציון צומת מרומזר, מעברי חציה, מהירות מותרת, נתיבים. הנתונים הנ"ל מופיעים בדוח הבוחן, בסקיצה, בתרשים, בתמונות ולאורך כל חומר החקירה.

הבוחן הסביר בעדותו בבית המשפט בנוגע לשברי הפלסטיק המוזכרים בדו"ח הבוחן כי הם מעידים על אזור הפגיעה בהולכת הרגל ואין ממצא לכך וגם זה לא סביר, ששברים אלה נהפכו או נדחפו על ידי עוברי אורח שהגישו עזרה, כי מדובר ברצף של שברים יחסית בקו אחיד מה גם שבוצעה התאמת חלקי הפלסטיק ונמצאה התאמה של חלקם בחזית הגריל, כפי שמתועד בתמונות.

אוסף כי כל הפרטיים להם טוען המומחה שחסרים או שאינם שניים במחלוקת כגון מהירות מירבית ומתאימה לתנאי הדרך, קיומם של רמזורים ומעבר חציה בקרבה לתאונה, קיום של תמונות של הפלסטיקים והתאמתם לחלקי הרכב, או שמופיעים במסמכים שונים בחומר הראיות.

דוחה טענת המומחה כי ניסוי השחזור אמור להתבצע על ידי הבוחן בלבד ולא להתייחס לשיקול דעתו של קצין הבוחנים, בניסיון לרצותו כי השחזור בוצע בפיקוחו ועל דעתו. בעדותו (עמ' 49, ש' 12-14), ציין קצין הבוחנים (עת/1), כי חושב שערך את השחזור יחד עם הבוחן וכי בתאונה קטלנית הוא תמיד בודק את התיק ביסודיות ומסייע לבוחן בעת הצורך.

לא מצאתי כל פסול על כך השחזור בוצע בפיקוחו של עת/1, הרי שזהו תפקידו כפי שעולה מעדותו ועל כך אין מחלוקת ובכל אופן, אין עדות לכך שהבוחן ניסה לרצות את קצין הבוחנים בעת הבדיקות שביצע או לחילופין התייחס לשיקול דעתו באופן שהיטה את תוצאות בדיקותיו.

הבוחן לא רשם את כמות התמונות וכמות לוחות התצלומים.

כמו כן, דוחה אני טענת המומחה כי הבוחן לא רשם את כמות התמונות וכמות לוחות התצלומים, שכן בת/8 ממוספרים הן הצילומים עצמם והן לוחות התצלומים ודי בכך.

דו"חות ותיעוד

בנוגע לטענות הבוחן בנוגע לדוחות תיעוד, עריכת וידאו, אציין כי אין מחלוקת בין הצדדים כי אין תיעוד וידאו של פעולות הבוחן ביום התאונה וגם לא למחרת.

הבוחן סיפק הסבר במזכר (ת/20) עוד בתחילת החקירה באשר לסיבה בגינה לא הוסרטו שני ניסויי שדה הראייה לעיל באומרו כי המצלמה אינה משקפת את המציאות וכאשר ניתן היה לראות בעיני הנהג את הולך הרגל, לא היה ניתן לראות את הולך הרגל דרך עדשת המצלמה לכן, לא בוצע תיעוד וידאו. יש לציין כי ת/20 נערך בתאריך 01/06/14, הרבה לפני שהועלו טענות ההגנה בדבר מחדל זה לכאורה.

עת/1 התייחס בעדותו בבית המשפט והשיב לשאלת הסנגור, באשר לחוסרו של דו"ח הפעולה, כי ההנחיה כי אכן לכתוב דו"ח פעולה אך בעבר לא היו כתובים כי היה את דו"ח הבוחן, הסקיצה, וכי דו"ח הפעולה לא מוסיף דבר אלא מסכם את דו"ח הבוחן ואין לכך משמעות.

כמו כן, עת/1 ציין כי נהג האמבולנס אינו עד לתאונה אלא שהבוחן נעזר בו על מנת לקבוע את מיקומה של המנוחה לאחר הפגיעה לצורך חישוב מהירות על פי הטלה, לכן היעדר גביית עדות ממנו איננה הכרחית.

טענת המומחה בעניין העברת נתוני המדידה דינה להידחות.

ע"ת/9 ציין כי לא וידא שמה שהוא אומר אכן נרשם אך, שלל אפשרות לטעות בשל אופן העברת הנתונים שתיאר (עמידתם של המודדים לצידו של מי שביצע את הרישום); עת/4 שלל אפשרות של טעות בין המדידה שבוצעה על ידו לרישום על ידי עת/7 כי הם היו בסמוך אחד לשני והוא רואה מה נרשם.

יש לציין כי ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם מסכימים כי אין תיעוד וידאו של פעולת הבוחן ביום התאונה וגם לא למחרת.

שנית, עדי תביעה נוספים סיפקו הסבר דומה בעת מתן עדותם בבית המשפט:

בשורה ארוכה של פסקי דין התייחסו בתי המשפט למחדלי חקירה.

ברע"פ 2326/15 (עליון) "עידן בנימין נ' מ.י. "קבע כב' הש' שוהם:

"גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש בדבר קיומם של מחדלי חקירה בעניינו, והשפעת הדבר על הגנתו. כפי שנקבע, לא אחת, בפסיקתו של בית משפט זה, על הטוען למחדלי חקירה, להראות כי נוכח המחדלים "נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן" (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.2013) בפסקה 48, וראו גם, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.2013); ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006)). סבורני, כי המבקש לא עמד בנטל המוטל על שכמו להראות כי מחדלי החקירה, גם אם היו כאלה, פגעו בזכותו להליך הוגן, וגרמו לו לעיוות דין."

ע"פ 2132/04 "קייס נ' מ.י. "נקבע:

"אינם מאיינים את משקלן של הראיות שנאספו במהלך החקירה. במסגרת ההליך הפלילי אנו מתרכזים בראיות הקיימות ולא בראיות שאינן מצויות בפנינו. אם בחומר הראיות הקיים יש להביא למסקנה, ברמה הנדרשת בפלילית, בדבר מעורבותם של הנאשמים במעשה העבירה יהיה די בכך כדי להרשיעם".

בע"פ 64660/12 כבוד השו' יהודה עמית (02.04.14)

"... אין כדי להסביר מדוע המשטרה הסתפקה בכך ולא המשיכה לבדוק פלט שיחות יוצאות ונכנסות לטלפון של המערער. ברי כי מדובר במחדלי חקירה של ממש, אך בסופו של יום, השאלה המונחת בפנינו הינה האם די ב"יש" הראייתי כדי להוכיח את האישום מעבר לספק סביר"

ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]:

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו...משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר...במילים אחרות, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין..."

לאחר שבחנתי את כל הנתונים בתיק וטענות הצדדים לא מצאתי כי קיימים מחדלי חקירה רלבנטיים, מה גם שההגנה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי נפגעה יכולתה להתמודד עם חומר הראיות או שקופחה הגנתו של הנאשם.

על כן, דוחה את הטענות בעניין מחדלי חקירה.

רשלנות תורמת

המומחה טוען כי קיימת רשלנות תורמת מהולכת הרגל שחצתה את כביש 5 שלא במעבר חצייה בריצה וביום גשום בהסתמך המומחה על החלטתה של כבוד השופטת רות רז בדיון (דיון ופרוטוקולים מחודש 7/15 לגבי פסילת רישונו של הנאשם עד לתום ההליכים, שקבעה כי קיימת רשלנות תורמת ברמה גבוהה של הולכת הרגל בנסיבות התאונה.

יש לציין לאור סוג הליך בפני כב' השופטת רז שלא דנה בתיק העיקרי החלטתה אינה מחייבת בתיק העיקרי, מה גם שכב' השופטת רז אינה שוללת אחריותו של הנאשם בתאונה בדגש על חובת הזהירות המוטלת עליו לאור סעיף 52 לתקנות התעבורה וכאשר בשני השחזורים שבוצעו, נלקחו הנתונים הרלבנטיים לטובת הנאשם (חצייה בקו ישר, מהירות 70 ו-90 קמ"ש, רכב עם שמשה מנופצת, שעת לילה, הולך רגל מדמה בלבוש כהה ובלבוש המנוחה וכד'), ועדיין נקבע כי התאונה הייתה נמנעת.

בעניין זה הנני מפנה :

לע"פ 482/83"מ"י נ. סעיד "פ"ד ל"ח (2) עמ' 534, נאמר על ידי כב' השופט שמגר:

"... מעשה רשלנות, ותהיה זו אף רשלנות בדרגה גבוהה של מאן דהוא אחר, אין בו, כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות עם הגורם הרשלני הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות האמור".

לרע"פ 7468/07 "מרים לוקשינסקי נ' מ.י." [פורסם בנבו].

" גם רשלנות חמורה מצידו של הנפגע איננה מספיקה לנתק באופן אוטומטי את הקשר הסיבתי המשפטי בין המעשה לבין התוצאה, והשאלה היא לעולם שאלת גדרה של חובת הצפיות הראויה ".

לרע"פ 4892/12 "אבנר לוי נ' מ.י."

"בנוגע לשאלת ניתוקו של הקשר הסיבתי נקבע מקדמת דנא כי רשלנות תורמת איננה משמשת, כידוע, טענת הגנה מפני אישום פלילי.

לע"פ 8827/01 "שטרייזנט נ' מ.י."

"נזכיר בראשית הלכה שמכבר, ונדע כי התנהגות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי משפטי בין מעשה או מחדל של הנפגע לבין תוצאה פוגעת, והוא שעה שהפוגע כאדם מן היישוב יכול היה - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל... הנה כי כן, רשלנות חמורה מצידו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי משפטי שבין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה, וביתר דיוק: קביעת גדרה של חובת הצפיות הראויה".

לע"פ 482/83 מ"י. נ' סלים יסוף סעיד "[פורסם בנבו].

"בית משפט זה הבהיר היטב בע"פ 402/75, [פורסם בנבו] כי מעשה רשלנות של אחר אין בו, כלשעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעושה מעשה של הפרת חובת זהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק כאשר חייב היה לחזות מראש, כי המעשה או המחלל עשויים להזיק, וכי אדם אחר עלול להיפגע ולסבול נזק. מעשה רשלנות, ותהיה זו אף רשלנות בדרגה גבוהה של מאן דהוא אחר, אין בו, כלשעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות אם הגורם הרשלני הראשון חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות כאמור".

חובת זהירות

לפי סעיפים 51 ו-52 לתקנות התעבורה, על הנהג לנהוג במהירות סבירה בהתחשב במכלול הנסיבות ובהתאם לתנאי הדרך והתנועה בכך שיהיה בשליטה מוחלטת ברכב וכן, קמה לנהג חובת זהירות מוגברת בהתקרבו, בין היתר, לתחנת אוטובוס (ס' 12). לכן, גם אם אניח שהמנוחה התרשלה בחצייתה שלא במעבר חצייה, בהינתן נסיבות ותנאי התאונה (חושך, גשם וקרבה לתחנת אוטובוס ולצומת מרומזר עם מעברי חצייה), מצופה היה מהנאשם להאט את מהירות נסיעתו ו/או להעניק תשומת לב יתרה למתרחש על הכביש, על כל צדדיו.

לאור הנתונים שהובאו בפניי ונימוקי החלטתי בעניין אחריות התאונה הנני קובעת כי גם אם להולכת הרגל רשלנות תורמת ברמה זו או אחרת אין כדי לנתק את הקשר הסיבתי ואת אחריותו של הנאשם לתאונה.

לסיכום:

מקבלת אני מסקנות הבוחן המשטרתי ודוחה את מסקנות המומחה מטעם ההגנה.

חשוב לומר ניכר כי טענותיו של המומחה נערכו בצורה סלקטיבית ומגמתית על מנת להטיל דופי במהימנות עדויות הבוחן ועדי התביעה וכי קריאה עקבית ומלאה של עדותם מעלה תמונה ברורה ומהימנה יותר, איננה מעלה סתירות, לא כל שכן מהותיות.

לאחר ששקלתי את כל הנתונים הנ"ל, בחנתי את חומר ההוכחות, התרשמתי מעדותם של העדים, מצאתי כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר את יסודות העבירה והחלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תשע"ז, 17 נובמבר 2016, במעמד הצדדים